

Този път го знам, знам го с онази сигурност, която ме кара да се давя от паника, сграбчва сърцето ми и го усуква, докато го изтръгне от мястото му. Този път закъснях твърде много.

Този път е твърде горещо. Този път е твърде светло и има прекалено много дим. Домашната аларма пищи, но това не е предупредителното бибипкане, а пронизителният вой, който казва: спукана ти е работата, ако не изчезнеш веднага. Нямам представа от колко време продължава, но вече е твърде късно за мен. Горещината бълва като от фурна от четирите ъгъла на спалнята ми. Ужасният черен дим пърли косъмчетата в носа ми и задръства дробовете ми. Оранжевите пламъци се извиват по тавана над мен, танцуват над леглото ми в едва ли не ритмично и присмехулно стакато, подскочат и пукат, сякаш това не е огън, а отделни пламъци, които действат като едно; всички те с движенията си нагоре и надолу, с разпръскването и кискането си, с бавното си приближаване искат да ми внушат: този път е твърде късно, Еми...

Прозорецът. Още има шанс да скоча вляво от леглото и да хукна към прозореца, единствената част от стаята, която все още е достъпна. Врагът ме притиска в ъгъла, предизвиква ме: давай, Еми, бягай към прозореца, Еми...

Това е последният ми шанс и го знам, но не искам да помисля какво ще се случи, ако се проваля – ще трябва да започна да се подготвям за болката. Ще боли само няколко минути, агонията ще бъде ужасяваща и кошмарна, но след това горещината ще съсухри нервните ми окончания и ще престана да усещам или, още по-добре, ще умра от отравяне с въглероден окис.

Няма какво да губя. Не е останало време за пилеене.

Пламъците достигат до бархетната ми завивка, щом опирам крака в пода, изтласквам се от матрака и изминавам една-две-три-четири стъпки до прозореца. От гърлото ми се изтръгва изпълнен с паника момичешки писък, както когато с татко играехме на гоненица в задния двор и той ме доближаваше. Привеждам рамо и се блъсвам в прозореца, същия този прозорец, специално изработен така, че да не се чупи, алармата пищи, пламъците приближават лакомо и с грохот, а аз се удрям в прозореца и падам обратно в бушуващата горещина. Казвам си: дишай, Еми, поеми отровата, не допускай пламъците да те убият, ДИШАЙ...

Дишай. Поеми си въздух.

– Проклетие – изричам в тъмната си спалня, в която не бушува пожар. Очите ми смъдят от пот и аз я попивам с тениската си. Добре знам, че не бива да се размърдам веднага; оставам неподвижна, докато пулсът ми се нормализира, докато дишането ми се успокои.

Поглеждам към радиочасовника и флуоресцентно червените квадратни числа ми показват, че е два и половина.

Проклети сънища. Мислиш си, че си постигнал нещо, не спиращ да се стараеш и си казваш, че си по-добре, налагаш си да си по-добре, поздравяваш се, че си по-добре. След това затваряш очи през нощта, потъваш в страната на ужасите, а съзнанието ти те потупва по рамото и ти казва: „Познай какво? НЕ си по-добре“.

Изпускам финална въздишка и се протягам към лампата. Светвам я и пожарът е навсякъде. Превърнал се е в тапет: многобройните снимки, заключенията по случаите и докладите на детективите красят стените на спалнята ми, жертви на пожари из Съединените щати: Хоторн, Флорида. Скоки, Илинойс. Сидър Рапидс, Айова. Плано, Тексас. Пиедмонт, Калифорния.

И, разбира се, Пеория, Аризона.

Общо петдесет и три на брой.

Движа се покрай стената и бързо ги оглеждам един по един. След това се отправям към компютъра и започвам да отварям имейлите си.

Петдесет и три са тези, за които аз знам. Несъмнено има и още.

Този тип няма да спре.

Дошла съм при Кретена. Не че го изричам, но това имам предвид.

– Еми Докъри за господин Дикинсън, моля.

Никога не съм виждала жената, която седи от другата страна на бюрото пред кабинета на Дикинсън. На табелката с името ѝ пише „Лидия“ и има вид на Лидия: с късо подстригана кестенява коса, очила с черни рогови рамки и превзета копринена блуза. Сигурно твори сонети в свободното си време. Вероятно има три котки и обича индийска храна, само че предпочита да я нарича гурме-кухня.

Не е редно да съм толкова ехидна, но фактът, че има нови хора, че нещо се е променило, откакто си тръгнах, ме ядосва и ме кара да се чувствам чужда в службата, в която се трудих предано в продължение на почти девет години.

– Имате ли уговорена среща с директора, госпожице... Докъри?

Лидия вдига поглед към мен и се усмихва самодоволно. Знае, че нямам уговорка. Наясно е, тъй като ѝ се обадиха от фойето, за да попитат дали имам право на достъп. Напомня ми, че съм стигнала дотук по милост.

– С директора? – преструвам се на объркана аз. – Имате предвид изпълнителния заместник-директор на отдела за компютърни престъпления?

Добре, понякога съм кучка. Но тя започна първа.

Изчаквам Лидия да си изпълни фасоните, защото нямаше да съм тук в този момент, ако Кретена не се беше съгласил да ме приеме.

Той ме кара да чакам, което е напълно в стила му, но двацет минути по-късно съм в кабинета на Кретена. Ламперия от тъмно дърво по стените, снимки трофеи, дипломи, все неща за повдигане на егото. Кретена има невероятно високо мнение за себе си без абсолютно никакво покритие.

Джулиъс Дикинсън, мъжът с неизменен тен, кичур коса, праметнат върху плешивината, излишните му пет кила и лицемерна усмивка, ми прави жест да седна.

– Еми – изрича той с дълбоко и фалшиво съчувствие, но с блеснал поглед. Вече се опитва да ме вбеси.

– Не отговори на нито един от имейлите ми – заговарям аз и сядам.

– Така е, не отговорих – отвърща той, без дори да се опитва да оправдае проявената грубост. И не е нужно. Той е шефът. Аз съм просто служител. По дяволите, в момента вече не съм дори и това; аз съм служител в неплатен отпуск, чиято кариера виси на косъм, чиято кариера може да бъде съсипана от мъжа, който стои срещу мен.

– Поне прочете ли ги? – питам. Дикинсън изважда кърпичка от чекмеджето и почиства стъклата на очилата си.

– Дотолкова, та да разбере, че имаш предвид серия от пожари – казва той. – Пожари, които според теб са дело на престъпен гений, съумял да ги маскира като несвързани помежду си.

В основни линии, да.

– Това, което прочетох в цялата му пълнота – добавя с кисела нотка, – беше скорошна статия в „Пеория Таймс“, местния вестник на градче в Аризона. – Той вдига копие от статията и започва да го чете. – „Осем месеца след смъртта на сестра си при битов пожар Еми Докъри продължава войнствената си мисия да убеди полицейското управление в Пеория, че смъртта на Марта Докъри не се дължи на несчастен случай, а на убийство.“ О, има и още: „Доктор Мартин Лейзърби, заместник-началник на отдела по съдебна медицина в окръг Марикопа, твърди, че всички доказателства, събрани от криминалистите, подкрепят тезата за смърт вследствие на случайно възникнал пожар“. А тази част ми е любима, изказване на началника на местната полиция: „Тя работи във ФБР – казва той. – Щом е толкова убедена, че става въпрос за убийство, защо не накара собствената си агенция да разследва случая?“.

Не отговарям. Статията беше пълен боклук; взеха страната на полицията и дори не оповестиха доказателството ми.

– Това ме кара да имам съмнения относно теб, Еми. – Той събира длани и се съсредоточава, сякаш ще порицава хлапе. – Подложи ли се на лечение, Еми? Имаш сериозна нужда от помощ. С радост ще те приемем отново при нас, разбира се, но само в случай, че видим подобрение в състоянието ти.

Едва успява да потисне усмивката си при тези думи. Двамата с него си имаме стари разправии; той беше този, който ме изправи пред дисциплинарната комисия с обвинения за непристойно поведение, вследствие на което бях отстранена – извинявам се, правно-бюрократичният термин е лице в неплатен административен отпуск. Остават още седем седмици до завръщането ми. Дори

тогава ще е необходимо да премина през шейсетдневен период на пробация. Ако наскоро в семейството ми нямаше смъртен случай, вероятно щях да бъда уволнена.

Той е наясно с истинската причина, поради която ми бяха повдигнати обвинения. И двамата я знаехме. Точно затова ме предизвиква. Не мога да допусна да се поддам на провокациите му. Той точно към това се стреми. Исква да избухна, за да може да каже на висшестоящите, че не съм готова да се върна.

– Някой обикаля страната и убива хора – казвам. – Редно е това да те разтревожи, независимо дали съм подложена на терапия, или не.

Присвива очи. Не е нужно да предприема каквото и да било; аз съм тази, която иска нещо. Това, значи, е идеята му за тормоз, да стои заинатен пред мен със стиснати устни.

– Концентрирай се върху възстановяването си, Еми. Остави правоохранителните мерки на нас.

Не спира да повтаря името ми. Бих предпочела да ме заплую и да ме нарича с обидни думи. Той е наясно с това. Прилага ми пасивно-агресивната версия на симулираното даване. Не бях сигурна, че ще се съгласи да ме приеме днес без предварителна уговорка. Сега си давам сметка, че вероятно е чакал с нетърпение да ме види, да ми затвори устата, да ми се изсмее право в лицето. Двамата с него имаме стара вражда, както вече споменах. Ето кратката версия: той е свиня.

– Не опира до мен – настоявам. – Става въпрос за човек, който...

– Изпитваш ли гняв в момента, Еми? Имаш ли усещането, че контролираш емоциите си? – Взира се в мен с престорена загриженост. – Защото лицето ти се зачервява. Дланите ти са свити в юмруци. Боя се, че още не успяваш да овладяваш чувствата си. Тук разполагаме с щатни психолози, Еми, в случай че имаш нужда да поговориш с някого.

Звучи като среднощна реклама за пристрастени: „Разполагаме с психолози, които да поговорят с теб. Обади се сега!“.

Осъзнавам, че е безсмислено да продължавам. Беше глупаво от моя страна да дойда. Тъпо беше да се надявам, че ще ме изслуша, ако се появя лично. Бях обречена още преди да стигна дотук. Изправям се и тръгвам да си ходя.

– Успех с терапията – подвиква той. – Всички те подкрепяме.

Спирам до вратата и се обръщам към него.

– Този тип убива хора из цялата страна – изричам с ръка на дръжката на вратата. – И проблемът не е, че го преследваме, но не успяваме да го хванем. Проблемът е неосъзнаването ни, че трябва да хванем някого. Сякаш за нас той изобщо не съществува.

Никаква реакция от Кретена, освен леко помахване за сбогом със свита длан. Затръшвам вратата след себе си.

Изчаквам да изляза от сградата, преди да изпусна парата. Не бих доставила на Дикинсън удовлетворението да ме види ядосана, не бих му дала основание, което да използва срещу мен, когато се опитам да се върна на работа след седем седмици. (Истината е, че вероятно вече съм го направила; би могъл да посочи електронната поща от мен и да украси разговора, който бяхме провели току-що, за да докаже, че съм „жертва на идея фикс“, а освен това съм извършила най-големия грях на анализатора – държа се като оперативен агент, забравям мястото си в йерархията.)

Подкарвам в лентата за обратната посока по I-95 и няколко пъти здраво удрям волана, което не ми помага да се почувствам по-добре, освен това ако не внимавам, мога да свърша с няколко счупени пръста.

– Гадняр! – кресвам. Това ми помага да се чувствам по-добре; застрашавам единствено гласните си струни. – Гадняр! Гадняр!

След изслушването в дисциплинарната комисия Дикинсън има власт над мен; ще бъда в период на пробация и ако направя дори една погрешна стъпка – или Дикинсън каже, че съм сбъркала, – с мен е свършено. О, гледах го как се хили самодоволно срещу мен и се преструва, че имам нужда от терапия. И двамата сме наясно какъв е единственият ми дисциплинарен проблем: че избутвах ръката му от коляното си всеки път, щом я сложеше там, отказвах му късните обяди и дори се изсмях на предложението му за пътуване само двамата през почивните дни. Струва ми се, че точно смехът докара нещата до този финал. До следващата сутрин вече беше съчинил някаква история за пред висшестоящите как съм го обиждала и съм ставала все по-агресивна. Прибавете към това епитетите „хаотична“ и „непостоянна“ – думи, които лесно се изричат, но трудно се отхвърлят – и туйто, превръщате се в дисциплинарен проблем.

Гадняр.

Я вземи да се стегнеш, Еми. Реши проблема. Трябва да направя нещо. Не мога да се откажа точно от това. Знам, че случаите са свързани. В същото време съм блокирана. Не мога да избегна оковите на началството, а Кретена ме изолира не защото го заслужавам, а от чиста злоба. В безизходица съм. Какво мога да направя? Какво изобщо бих могла...

Чакай.

Вдигам крака си от педала без конкретна причина – ако не броим това, че вбесявам шофьора на онзи SUV зад мен, – докато премислям положението. Не. Не. Това е последното нещо, което би трябвало да правя.

Но да, може да е единственият ми шанс да успея. Значи, трябва да го изпробвам. Защото ако съм права за този тип, той става все по-добър и по-добър в убиването. А никой дори не подозира за съществуването му.